Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

11 decembrie 2018 *

„Acces la documente – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 – Documente aferente unei proceduri de control al ajutoarelor de stat – Refuzul accesului – Excepție privind protecția intereselor comerciale ale terților – Excepție privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit – Prezumție generală de confidențialitate – Obligația de a efectua o examinare concretă și individuală – Interes public superior”

În cauza T-440/17,

Arca Capital Bohemia a.s., cu sediul în Praga (Republica Cehă), reprezentată de M. Nedelka, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de A. Bouchagiar și de A. Buchet, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea, pe de o parte, a deciziei care ar fi cuprinsă în răspunsul Comisiei din 15 martie 2017 la cererea inițială de acces la documente aferente unei proceduri de control al ajutoarelor de stat și, pe de altă parte, a Deciziei C(2017) 3130 final a Comisiei din 4 mai 2017, prin care se refuză acordarea unui astfel de acces,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii M. Prek, președinte, E. Buttigieg (raportor) și B. Berke, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul litigiului

1 La 18 iulie 2007, Comisia Europeană a adoptat Decizia 2008/214/CE privind ajutorul de stat C 27/04 acordat de Republica Cehă în favoarea GE Capital Bank și a GE Capital International Holdings Corporation, USA [notificată sub numărul C(2007) 1965] (JO 2008, L 67, p. 3).

* Limba de procedură: engleza.

2 Prin această decizie, Comisia a constatat că, în cadrul privatizării și al restructurării băncii Agrobanka Praha a.s., GE Capital Bank și GE Capital International Holdings Corporation, USA au beneficiat, începând de la 1 mai 2004, de un ajutor de stat compatibil cu piața internă, sub forma unor despăgubiri corespunzătoare anumitor reclamații, întemeiate pe acordul de despăgubire încheiat între Česká Národní Banka (Banca Națională a Cehiei, Republica Cehă) și GE Capital International Holdings Corporation, USA la 22 iunie 1998, astfel cum a fost modificat prin actul adițional nr. 1 la acordul de despăgubire din 25 aprilie 2004, și sub forma unei opțiuni de vânzare întemeiate pe contractul de opțiune de vânzare încheiat între aceleași părți la 22 iunie 1998.

3 Prin scrisoarea din 23 februarie 2017, reclamanta, Arca Capital Bohemia a.s., a solicitat, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), accesul la anumite documente referitoare la procedura administrativă de control al ajutoarelor de stat care a condus la adoptarea Deciziei 2008/214.

4 Mai precis, cererea de acces privea următoarele documente (denumite în continuare „documentele în discuție”):

– acordul-cadru din 22 iunie 1998 încheiat între Banca Națională a Cehiei, GE Capital Bank a.s. și GE Capital International Holdings Corporation, USA (inclusiv anexele la acesta) (denumit în continuare „acordul-cadru”);

– actul adițional nr. 1 din 30 noiembrie 2000 la acordul-cadru;

– actul adițional nr. 2 din 21 noiembrie 2001 la acordul-cadru.

5 Prin scrisoarea din 15 martie 2017, Comisia a informat reclamanta cu privire la respingerea cererii sale de acces la documentele în discuție, în temeiul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 (denumită în continuare „răspunsul la cererea inițială”). Amintind obligația sa care decurge din articolul 339 TFUE în ceea ce privește protejarea secretului profesional și invocând Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding (C-477/10 P, EU:C:2012:394), Comisia a considerat că aceste documente erau acoperite de o prezumție generală de confidențialitate, potrivit căreia divulgarea lor ar aduce atingere, în principiu, protecției intereselor comerciale ale întreprinderilor în cauză. Aceasta a arătat de asemenea că reclamanta nu prezentase niciun argument care să demonstreze că documentele în discuție nu erau acoperite de prezumția generală sau care să dovedească existența unui interes public superior. În sfârșit, Comisia a precizat că prezumția generală se aplica și cu privire la un acces parțial, care, în consecință, nu putea fi acordat.

6 Prin scrisoarea din 4 aprilie 2017, reclamanta a formulat o cerere de confirmare, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, susținând că exista un interes public superior care justifică divulgarea documentelor în discuție, constând în esență în controlul de către cetățeni al gestionării fondurilor publice de către autoritățile publice cehe cu ocazia privatizării Agrobanka Praha prin achiziționarea acesteia de către GE Capital Bank și de către GE Capital International Holdings Corporation, USA.

7 Prin Decizia C(2017) 3130 final din 4 mai 2017 (denumită în continuare „a doua decizie atacată”), Comisia a respins cererea reclamantei. Ea a amintit mai întâi că documentele în discuție făceau parte din dosarul administrativ aferent procedurii de control al ajutoarelor de stat și, invocând jurisprudența, a considerat că acestea erau acoperite, ca atare, de prezumția generală de confidențialitate întemeiată pe excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, chiar și după încheierea definitivă a anchetei. Comisia a amintit printre altele că, în ceea ce privește procedurile de control al ajutoarelor de stat, Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 [TFUE]

(JO 2015, L 248, p. 9) conținea normele specifice privind prelucrarea informațiilor obținute în cadrul procedurii de control al ajutoarelor de stat și că, în consecință, acordarea accesului la dosarul procedurii respective altor terți decât statul membru în cauză, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, ar avea drept consecință împiedicarea echilibrului pe care legiuitorul dorea să îl instituie între obligația statelor membre de a comunica Comisiei informații sensibile, inclusiv pe cele referitoare la întreprinderile în cauză, și asigurarea, în temeiul Regulamentului 2015/1589, a protecției consolidate a informațiilor astfel transmise Comisiei. În plus, amintind că Regulamentul 2015/1589 impunea protecția secretului profesional și invocând jurisprudența, Comisia a considerat că, întrucât conțineau informații sensibile referitoare la activitățile economice ale întreprinderilor în cauză, documentele în discuție erau acoperite de o prezumție generală de confidențialitate potrivit căreia divulgarea lor ar aduce atingere, în principiu, protecției intereselor comerciale ale întreprinderilor respective, chiar și după încheierea investigației.

8 În continuare, Comisia a examinat posibilitatea de a acorda reclamantei un acces parțial la documentele în cauză. În această privință, Comisia a constatat că nu era posibil să acorde un asemenea acces parțial decât cu riscul de a aduce atingere finalității activităților sale de anchetă și protecției intereselor comerciale. Astfel, în opinia sa, documentele în cauză erau acoperite în mod evident și integral de excepțiile invocate și, prin urmare, nu erau supuse nici integral, nici parțial obligației de divulgare.

9 În sfârșit, Comisia a apreciat că, în speță, nu exista niciun interes public superior, în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, care să poată justifica divulgarea documentelor în cauză. În această privință, ea a considerat că argumentele invocate de reclamantă și privind o presupusă nelegalitate a ajutorului de stat nu puteau fi luate în considerare în cadrul unei proceduri de acces la documente. În plus, Comisia a arătat că interesul privat pe care l-ar putea avea reclamanta în obținerea accesului la documentele în discuție nu ar putea constitui un interes public superior.

Procedura și concluziile părților

10 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 iulie 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

11 În temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în lipsa unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere depuse de părțile principale în termenul de trei săptămâni de la notificarea închiderii fazei scrise a procedurii, Tribunalul poate decide să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii. În speță, Tribunalul, considerându-se suficient de lămurit de înscrisurile aflate la dosar, a decis, în lipsa unei asemenea cereri, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

12 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea răspunsului la cererea inițială și a celei de a doua decizii atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

13 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca inadmisibilă în ceea ce privește răspunsul la cererea inițială;

– respingerea acțiunii ca nefondată în ceea ce privește a doua decizie atacată.

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare a răspunsului la cererea inițială

14 Comisia invocă inadmisibilitatea parțială a acțiunii în măsura în care este îndreptată împotriva răspunsului la cererea inițială, pentru motivul că acesta este un act pregătitor care nu este susceptibil să afecteze situația juridică a reclamantei.

15 Trebuie arătat că, potrivit unei jurisprudențe constante, nu sunt susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare decât măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 51 și jurisprudența citată).

16 Dintr-o jurisprudență consacrată privind admisibilitatea acțiunilor în anulare reiese de asemenea că trebuie examinată substanța însăși a actelor atacate, precum și intenția autorilor lor pentru a califica aceste acte. În această privință, constituie în principiu acte atacabile măsurile care stabilesc definitiv poziția Comisiei la sfârșitul unei proceduri administrative și care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, cu excluderea măsurilor intermediare al căror obiectiv este de a pregăti decizia finală, care nu au astfel de efecte, precum și a actelor pur confirmative ale unui act anterior care nu a fost atacat în termen (a se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 52 și jurisprudența citată).

17 În ceea ce privește Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie arătat că articolele 7 și 8 din acesta, prin prevederea unei proceduri în doi timpi, au ca obiectiv să permită, pe de o parte, o soluționare rapidă și ușoară a cererilor de acces la documentele instituțiilor în cauză, precum și, pe de altă parte, în mod prioritar, o rezolvare amiabilă a eventualelor diferende. Pentru situațiile în care un asemenea diferend nu poate fi rezolvat între părți, alineatul (1) al acestui articol 8 prevede două căi de atac, și anume o acțiune judecătorească și formularea unei plângeri adresate Ombudsmanului European (Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 53).

18 Prin faptul că prevede depunerea unei cereri de confirmare, procedura definită la articolele 7 și 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 permite în special instituției în cauză să își reexamineze poziția înaintea adoptării unei decizii definitive de refuz care poate face obiectul unei acțiuni în fața instanțelor judecătorești ale Uniunii Europene. O astfel de procedură permite să se soluționeze cu mai multă promptitudine cererile inițiale și, în consecință, să se răspundă cât mai des așteptărilor solicitantului, permițând totodată acestei instituții să adopte o poziție detaliată înainte de a refuza definitiv accesul la documentele vizate de solicitant, în special dacă acesta din urmă reiterează cererea sa de divulgare a respectivelor documente, în pofida unui refuz motivat al instituției menționate (Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 54).

19 Rezultă că răspunsul la o cerere inițială în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 constituie numai o primă luare de poziție, nesupusă, în principiu, căilor de atac, întrucât nu produce efecte juridice, în lipsa unor împrejurări excepționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2014, Strack/Comisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punctul 36, și Hotărârea din 19 ianuarie 2010, Co-Frutta/Comisia, T-355/04 și T-446/04, EU:T:2010:15, punctul 36).

20 Situația este diferită printre altele atunci când răspunsul la cererea inițială este afectat de un viciu de formă, întrucât a omis să informeze reclamanta cu privire la dreptul acesteia de a prezenta o cerere de confirmare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2009, Brink's Security Luxembourg/Comisia, T-437/05, EU:T:2009:318, punctele 74 și 75), sau atunci când o instituție își adoptă poziția în mod definitiv printr-un răspuns la o cerere inițială (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctele 58-62, și Hotărârea din 2 octombrie 2014, Strack/Comisia, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, punctul 36).

21 În speță, reclamanta nu a identificat nicio împrejurare excepțională care să justifice admisibilitatea acțiunii în măsura în care aceasta este îndreptată împotriva răspunsului la cererea inițială. Pe de altă parte, din examinarea răspunsului respectiv rezultă că acesta nu conținea poziția definitivă a Comisiei, întrucât reclamanta a fost informată cu privire la dreptul său de a prezenta o cerere de confirmare în vederea revizuirii poziției Comisiei, ceea ce, de altfel, a și făcut.

22 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se respingă ca inadmisibilă acțiunea în măsura în care aceasta este îndreptată împotriva răspunsului la cererea inițială.

Cu privire la cererea de anulare a celei de a doua decizii atacate

23 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă în esență două motive, dintre care primul, invocat cu titlu principal, întemeiat pe aplicarea eronată a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, iar al doilea, invocat cu titlu subsidiar, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) din acest regulament, în măsura în care divulgarea documentelor în discuție ar fi justificată de un interes public superior.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe aplicarea eronată a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

24 În cadrul primului motiv, reclamanta susține că Comisia a săvârșit o eroare în aplicarea articolului 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 prin interpretarea excepțiilor prevăzute de aceste dispoziții în mod extensiv și eronat.

25 Trebuie să se examineze în primul rând legalitatea celei de a doua decizii atacate în măsura în care aceasta se bazează pe prezumția generală întemeiată pe excepția privind protecția intereselor comerciale ale terților, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

– Cu privire la aplicarea prezumției generale întemeiate pe excepția privind protecția intereselor comerciale ale terților, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

26 Reclamanta consideră că jurisprudența invocată de Comisie în a doua decizie atacată, în susținerea aplicării excepției privind protecția intereselor comerciale ale terților, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, nu poate fi aplicată în speță. Aceasta contestă pertinența precedentelor jurisprudențiale invocate de Comisie privind cauzele în materia dreptului concentrărilor și al înțelegerilor, susținând că nu pot fi transpuse în cazul cererii sale, care este introdusă în materia ajutoarelor de stat. Ar exista diferențe în ceea ce privește obiectivele și natura acestor proceduri. Astfel, potrivit reclamantei, spre deosebire de procedurile în materie de ajutoare de stat, care privesc gestionarea fondurilor publice și relațiile statelor membre cu alte entități, procedurile de control al concentrărilor și cele în materie de înțelegeri privesc relațiile dintre două sau mai multe entități private, iar documentele comunicate Comisiei în această privință conțin în general secrete de afaceri care trebuie să fie protejate. În schimb, procedura în materie de ajutoare de stat ar fi, prin natura sa, legată de interesul major al publicului, care constă în obținerea cât mai multor informații cu putință în scopul controlului funcționării legitime a organismelor de stat și al gestionării adecvate a fondurilor publice. Potrivit reclamantei, efectul divulgării asupra voinței întreprinderilor de a

colabora nu este relevant decât în cadrul unei proceduri în materie de înțelegeri sau în materie de concentrare, atunci când persoanele supuse procedurilor sunt entități private, iar fondurile publice nu sunt vizate.

27 În memoriul în replică, reclamanta arată că, potrivit unei jurisprudențe constante, caracterul confidențial al datelor poate fi înlăturat, în mod rezonabil, având în vedere vechimea informațiilor în discuție. În plus, ea susține că refuzul accesului nu poate fi justificat, în sensul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, în raport cu conținutul documentelor solicitate, care ar avea caracter general și ar fi detaliat printr-un acord de cumpărare accesibil publicului în întregime. În consecință, divulgarea documentelor în discuție nu ar compromite interesele comerciale ale întreprinderilor în cauză.

28 Potrivit reclamantei, Comisia era obligată să efectueze o examinare individuală a documentelor pentru a demonstra că, în pofida timpului care s-a scurs, informațiile cuprinse în documentele în discuție necesitau încă să fie protejate în temeiul excepției privind protecția intereselor comerciale.

29 Comisia contestă argumentele reclamantei.

30 Trebuie arătat că, deși nu contestă în mod explicit principiul prezumției generale de confidențialitate a documentelor aferente procedurilor de control al ajutoarelor de stat, reclamanta susține în esență că o asemenea prezumție nu ar fi aplicabilă în speță, întrucât procedura de anchetă era încheiată definitiv. Ea apreciază, așadar, că Comisia era obligată să examineze individual documentele pentru a demonstra că, în pofida timpului care s-a scurs, informațiile cuprinse în documentele în discuție necesitau încă să fie protejate în temeiul excepției privind protecția intereselor comerciale.

31 Or, reiese dintr-o jurisprudență constantă că recunoașterea unei prezumții generale potrivit căreia divulgarea documentelor de o anumită natură ar putea aduce atingere, în principiu, protecției unuia dintre interesele enumerate la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 permite instituției vizate să soluționeze o cerere globală și să răspundă la aceasta în mod corespunzător (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 48, și Hotărârea din 28 martie 2017, Deutsche Telekom/Comisia, T-210/15, EU:T:2017:224, punctul 54).

32 Prin urmare, o prezumție generală semnifică faptul că documentele cărora le este aplicabilă ies din sfera obligației de a se divulga, integral sau parțial, conținutul lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punctul 133).

33 În consecință, dacă s-ar recunoaște că Comisia a refuzat în mod întemeiat, în speță, să acorde reclamantei accesul la documentele în discuție în temeiul unei prezumții generale, în pofida faptului că procedura de control al ajutorului de stat în discuție fusese deja încheiată, ar rezulta că Comisia nu era obligată să examineze individual fiecare document la care s-a solicitat accesul, nici să examineze dacă putea fi acordat cel puțin un acces parțial la documentele menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 68).

34 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă, în speță, Comisia a aplicat fără a săvârși o eroare de drept o prezumție generală întemeiată pe excepția referitoare la protecția intereselor comerciale, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

35 În această privință, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește să confere publicului un drept de acces cât mai larg posibil la documentele instituțiilor. De asemenea, rezultă din regulamentul amintit, în special din articolul 4 din acesta, care prevede un sistem de excepții în această privință, că dreptul de acces este totuși condiționat de anumite limite, întemeiate pe considerente de interes

public sau privat (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 51, și Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctul 61).

36 Este adevărat că, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții, pentru a justifica respingerea cererii de acces la un document a cărui divulgare este solicitată, nu este suficient, în principiu, ca acest document să intre sub incidența unei activități menționate la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001. Instituția în cauză trebuie deopotrivă să furnizeze explicații cu privire la modul în care accesul la documentul respectiv ar putea aduce atingere în mod concret și efectiv interesului protejat printr-o excepție prevăzută la acest articol (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 49; a se vedea de asemenea Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctul 64 și jurisprudența citată).

37 Totuși, Curtea a recunoscut că instituția în cauză a Uniunii era îndreptățită să se întemeieze, în această privință, pe prezumții generale care se aplică anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, EU:C:2008:374, punctul 54; a se vedea de asemenea Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctul 65 și jurisprudența citată).

38 Astfel, Curtea a admis deja existența unor asemenea prezumții generale printre altele în ceea ce privește documentele din dosarul administrativ aferent unei proceduri de control al ajutoarelor de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 61, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 36), documentele schimbate între Comisie și părțile care fac notificarea sau terți în cadrul unei proceduri de control al operațiunilor de concentrare între întreprinderi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punctul 123, și Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 64) sau documentele din dosarul referitor la o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctul 93). Tribunalul a recunoscut de asemenea existența unei prezumții generale în ceea ce privește printre altele documentele din dosarul administrativ aferent unei proceduri referitoare la un abuz de poziție dominantă (Hotărârea din 28 martie 2017, Deutsche Telekom/Comisia, T-210/15, EU:T:2017:224, punctul 45).

39 În ceea ce privește prezumția generală de confidențialitate a documentelor din dosarul administrativ aferent unei proceduri de control al ajutoarelor de stat, s-a statuat că divulgarea documentelor dintr-un asemenea dosar ar aduce atingere, în principiu, protecției obiectivelor activităților de anchetă (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 61, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 37).

40 În scopul interpretării articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, instanțele Uniunii au ținut seama de împrejurarea că persoanele interesate, cu excepția statului membru în cauză în procedurile de control al ajutoarelor de stat, nu beneficiau de dreptul de a consulta documentele din dosarul administrativ al Comisiei. Dacă aceste părți interesate ar fi fost în măsură să obțină accesul la documentele dosarului administrativ al Comisiei, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, sistemul de control al ajutoarelor de stat ar fi contestat (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 58, și Hotărârea din 25 martie 2015, Sea Handling/Comisia, T-456/13, nepublicată, EU:T:2015:185, punctul 61).

41 Dreptul de a consulta dosarul administrativ în cadrul unei proceduri de control deschise potrivit articolului 108 alineatul (2) TFUE și dreptul de acces la documente, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, sunt diferite din punct de vedere juridic, însă nu este mai puțin adevărat că acestea conduc la o situație comparabilă din punct de vedere funcțional. Astfel, indiferent de temeiul juridic pe baza căruia este acordat, accesul la dosar permite părților interesate să obțină toate observațiile și documentele prezentate Comisiei (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 59, și Hotărârea din 25 martie 2015, Sea Handling/Comisia, T-456/13, nepublicată, EU:T:2015:185, punctul 62; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 61).

42 Aceste considerații sunt valabile de asemenea în scopul interpretării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2011, întrucât reglementarea care guvernează procedura de control al ajutoarelor de stat prevede norme stricte în ceea ce privește prelucrarea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial obținute sau stabilite în cadrul unei asemenea proceduri. Astfel, după cum susține în mod întemeiat Comisia, articolul 30 din Regulamentul 2015/1589 impune ca informațiile dobândite în temeiul acestui regulament și acoperite de secretul profesional să nu fie divulgate (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 60).

43 Această dispoziție completează, în domeniul aplicării Regulamentului 2015/1589, norma de conduită stabilită la articolul 339 TFUE, care prevede că instituțiile Uniunii sunt obligate să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și, îndeosebi, informațiile referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2011, Idromacchine și alții/Comisia, T-88/09, EU:T:2011:641, punctul 43, și Hotărârea din 13 mai 2015, Niki Luftfahrt/Comisia, T-511/09, EU:T:2015:284, punctul 70).

44 În aceste condiții, un acces generalizat, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, la documentele aferente dosarului administrativ referitor la procedura de control al ajutoarelor de stat ar fi de natură să pună în pericol echilibrul pe care legiuitorul Uniunii a dorit să îl asigure, în Regulamentul 2015/1589, între obligația statului membru în cauză și, după caz, voința terților de a comunica Comisiei informații comerciale eventual sensibile în scopul de a-i permite acesteia să aprecieze compatibilitatea unui ajutor de stat cu piața internă, pe de o parte, și garanția unei protecții întărite acordate, în temeiul secretului profesional și al secretului de afaceri, informațiilor astfel transmise Comisiei, pe de altă parte (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 62).

45 Dacă alte persoane decât statul membru vizat de procedura de control al unui ajutor de stat, care este singurul abilitat prin reglementarea privind ajutoarele de stat să aibă acces la dosarul acestei proceduri, ar fi în măsură să obțină accesul la documente în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, regimul instituit prin această reglementare ar fi repus în discuție (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 63).

46 În consecință, în vederea interpretării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, este necesar să fie recunoscută existența prezumției generale potrivit căreia divulgarea documentelor din dosarul administrativ referitor la controlul ajutoarelor de stat ar aduce atingere, în principiu, intereselor comerciale ale întreprinderilor vizate de această procedură.

47 În speță, este cert că documentele în discuție, menționate la punctul 1 din a doua decizie atacată, au fost prezentate în cadrul procedurii de control al ajutorului de stat C 27/2004, care a condus la adoptarea Deciziei 2008/214, și, prin urmare, fac parte din dosarul administrativ referitor la această procedură. În plus, în ceea ce privește un acord-cadru și actele sale adiționale, acestea trebuie să fie considerate ca făcând parte din aceeași categorie de documente. Aceste documente sunt, așadar, acoperite de prezumția generală de confidențialitate.

48 După cum a arătat în mod întemeiat Comisia în a doua decizie atacată și contrar celor susținute de reclamantă, această concluzie se impune indiferent dacă cererea de acces privește o procedură deja încheiată sau o procedură în curs. Astfel, ținând seama de interesele protejate în cadrul unei proceduri referitoare la controlul ajutoarelor de stat, publicarea informațiilor sensibile referitoare la activitățile economice ale întreprinderilor vizate de această procedură, în special ale beneficiarului ajutorului, poate aduce atingere intereselor lor comerciale, independent de faptul că procedura de aplicare a articolului 108 TFUE este deja încheiată (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punctul 124, Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 66, și Hotărârea din 13 septembrie 2013, Țările de Jos/Comisia, T-380/08, EU:T:2013:480, punctul 43).

49 De altfel, trebuie subliniat că, potrivit articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, excepțiile referitoare la interesele comerciale sau la documentele sensibile se pot aplica pentru o perioadă de 30 de ani și, dacă este necesar, chiar și după expirarea acestei perioade (Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punctul 125, Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, punctul 67, și Hotărârea din 13 septembrie 2013, Țările de Jos/Comisia, T-380/08, EU:T:2013:480, punctul 44).

50 În această privință, trebuie respinsă critica reclamantei potrivit căreia jurisprudența în materie de acces la documentele unui dosar referitor la procedura de control al operațiunilor de concentrare și la aplicarea articolului 101 TFUE nu ar fi pertinentă în speță în ceea ce privește accesul la documentele din dosarul privind procedura de control al ajutoarelor de stat. Astfel, s-a statuat deja că, din punctul de vedere al accesului la dosarul administrativ, procedurile de control al ajutoarelor de stat și cele de control al operațiunilor de concentrare sunt comparabile și trebuie să se recunoască existența unei prezumții generale de confidențialitate a documentelor aferente acestor proceduri în cazul fiecăreia dintre ele (Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, punctele 117-123, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctele 45 și 62). În această privință, Curtea a făcut de asemenea o analogie între procedurile de control al ajutoarelor de stat și cele desfășurate în temeiul articolului 101 TFUE (Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 46).

51 Deși este adevărat că există diferențe între natura și desfășurarea procedurilor de control al unei operațiuni de concentrare sau al unei înțelegeri și cele ale procedurii în materie de ajutoare de stat, nu este mai puțin adevărat, contrar celor susținute de reclamantă, că interesele comerciale ale întreprinderilor, protejate în cadrul acestor proceduri, sunt de natură similară.

52 Astfel, având în vedere obiectivul unei proceduri de aplicare a articolului 108 TFUE, care constă în a verifica dacă un ajutor de stat este compatibil cu piața internă, Comisia, după cum subliniază ea însăși în mod întemeiat, poate obține din partea statului membru sau a entităților private, precum autorii plângerilor sau alți terți – cum ar fi concurenții sau clienții beneficiarului –, informații privind activitățile economice ale întreprinderilor în cauză, care sunt sensibile din punct de vedere comercial și a căror divulgare ar aduce atingere intereselor lor comerciale.

53 Astfel, potrivit jurisprudenței, informațiile cu caracter de secret profesional pot fi atât informații confidențiale, cât și secrete comerciale (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2011, Idromacchine și alții/Comisia, T-88/09, EU:T:2011:641, punctul 45 și jurisprudența citată). După cum reiese din considerentele (10) și (11) ale Comunicării C(2003) 4582 a Comisiei din 1 decembrie 2003 privind secretul profesional în deciziile din domeniul ajutorului de stat (JO 2003, C 297, p. 6, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 52), secretele de afaceri din dosarele aferente unei proceduri de control al ajutoarelor de stat care se referă, în primul rând, la beneficiarul ajutorului, dar și la un terț pot viza printre altele metodele de evaluare a costurilor de fabricație și de distribuție, secretele de producție, precum și

metodele de producție, sursele de aprovizionare, cantitățile produse și comercializate, cotele de piață, listele de clienți și de furnizori, strategiile comerciale, structura prețului de cost, politica de vânzări și informațiile privind organizarea internă a întreprinderii.

54 Aceste informații, care nu se află în domeniul public, ar putea fi utilizate în mod profitabil de alte întreprinderi dacă ar fi divulgate, întrucât oferă întreprinderii care le deține un avantaj economic, strategic sau organizatoric și structural. Prin urmare, o asemenea divulgare poate aduce atingere intereselor comerciale ale beneficiarului ajutorului sau ale unui terț implicat în procedura de control al ajutoarelor de stat. Întrucât aceste informații au fost obținute în temeiul Regulamentului 2015/1589, ele sunt acoperite de secretul profesional (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia, T-198/03, EU:T:2006:136, punctul 71, și Hotărârea din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, T-474/04, EU:T:2007:306, punctul 65).

55 Prin urmare, Comisia a refuzat în mod întemeiat, în speță, accesul la documentele solicitate de reclamantă, aplicând o prezumție generală bazată pe excepția privind protecția intereselor comerciale ale întreprinderilor în cauză, în sensul articolului 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, independent de faptul că procedura de control al ajutorului de stat în discuție fusese deja încheiată.

56 În consecință, conform jurisprudenței amintite la punctele 31-33 de mai sus și contrar celor susținute de reclamantă, Comisia nu era obligată să efectueze o examinare individuală a fiecărui document la care a fost solicitat accesul, pentru a verifica dacă, în pofida trecerii timpului, informațiile cuprinse în documentele în discuție necesitau încă să fie protejate în temeiul excepției privind protecția intereselor comerciale. Astfel, o asemenea cerință ar priva prezumția generală de efectul său util, și anume acela de a permite Comisiei să răspundă la o cerere globală de acces tot în mod global (Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 68).

57 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentele pe care reclamanta intenționează să le deducă din jurisprudența Curții. Mai întâi, trebuie arătat că reclamanta pare să o invoce numai pentru a contesta aplicarea, după încheierea procedurii de control al ajutorului de stat, a prezumției generale întemeiate pe excepția privind protecția obiectivelor activităților de anchetă, iar nu pe cea privind protecția intereselor comerciale ale terților.

58 În continuare, în orice caz, trebuie arătat că, în cauzele în care au fost pronunțate Hotărârea din 21 iulie 2011, Suedia/MyTravel și Comisia (C-506/08 P, EU:C:2011:496), și Hotărârea din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia (C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, EU:C:2010:541), pe care se întemeiază reclamanta, Curtea a interpretat efectul încheierii procedurii în discuție asupra aplicării excepției prin care se urmărește protejarea procesului decizional, prevăzută la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, și, respectiv, a excepției privind protecția procedurilor judiciare și a consultanței juridice, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din același regulament, iar nu a excepției prin care se urmărește protecția intereselor comerciale ale terților, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din acest regulament. Reclamanta nu a prezentat niciun argument pentru a demonstra în ce mod jurisprudența menționată și-ar găsi aplicarea în ceea ce privește această din urmă excepție.

59 Prin urmare, argumentația prezentată de reclamantă în această privință trebuie să fie înlăturată.

60 Cu toate acestea, prezumția generală nu exclude dreptul persoanelor interesate de a dovedi că un anumit document a cărui divulgare este solicitată nu face obiectul prezumției menționate, în special din cauza trecerii timpului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2013, Țările de Jos/Comisia, T-380/08, EU:T:2013:480, punctul 27), sau că există un interes public superior care justifică divulgarea documentului în cauză în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul

nr. 1049/2001 (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 62, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 39).

61 Celui care solicită divulgarea îi revine obligația de a prezenta elementele de natură să demonstreze fie că prezumția generală de confidențialitate a documentelor aferente procedurilor de control al ajutoarelor de stat nu acoperă documentul menționat, fie că există un interes superior care justifică o asemenea divulgare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 40).

62 În speță, trebuie să se constate că, în cererea sa de confirmare, reclamanta s-a limitat să susțină existența unui interes public superior care ar putea justifica, în speță, divulgarea documentelor în discuție. În schimb, aceasta nu a prezentat niciun element pentru a demonstra că documentele în discuție nu erau acoperite de prezumția generală întemeiată pe excepția privind protecția intereselor comerciale, invocată deja de Comisie în răspunsul la cererea inițială. În special, reclamanta nu a susținut, astfel cum a procedat în memoriul în replică prezentat în cadrul prezentei proceduri, că informațiile cuprinse în acestea nu ar mai fi confidențiale din cauza vechimii lor sau din cauză că au fost făcute publice. În lipsa, în cererea de confirmare, a unor critici privind cu precădere faptul că documentele în discuție nu ar fi acoperite de prezumția generală, trebuie să se considere că, contrar celor susținute de reclamantă, Comisia nu era obligată să efectueze, în a doua decizie atacată, o examinare individuală și concretă a acestora și putea să le aplice prezumția generală potrivit căreia divulgarea conținutului lor ar aduce atingere intereselor comerciale ale întreprinderilor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 2010, Ryanair/Comisia, T-494/08-T-500/08 și T-509/08, EU:T:2010:511, punctul 80).

63 De asemenea, în cadrul prezentei acțiuni, reclamanta nu a invocat, în stadiul cererii introductive, niciun argument prin care să demonstreze că o astfel de prezumție generală nu ar acoperi în special documentele în discuție. Abia în stadiul memoriului în replică reclamanta a susținut că documentele în discuție nu conțineau informații comerciale confidențiale din cauza vechimii lor și a faptului că acordul de cumpărare care detalia termenii acordului-cadru fusese făcut public. Prin urmare, aceste critici, prezentate pentru prima dată în stadiul memoriului în replică, nu pot fi considerate o dezvoltare a unui motiv enunțat în cererea introductivă și trebuie să fie, în orice caz, înlăturate ca inadmisibile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 aprilie 2017, Germanwings/Comisia, T-375/15, nepublicată, EU:T:2017:289, punctul 128).

64 Argumentele reclamantei prin care se urmărește să se demonstreze că există un interes public superior care justifică, în speță, divulgarea documentelor în discuție în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, în sensul jurisprudenței amintite la punctele 60 și 61, vor fi analizate în cadrul examinării celui de al doilea motiv.

– Cu privire la aplicarea prezumției generale întemeiate pe excepția privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

65 Din cuprinsul punctului 55 de mai sus reiese că a doua decizie atacată este întemeiată pe motive referitoare la excepția privind protecția intereselor comerciale ale întreprinderilor în cauză, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Prin urmare, o eventuală nelegalitate care ar afecta-o în ceea ce privește motivele legate de excepția privind protecția obiectivelor activităților de anchetă, în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, nu ar avea, în orice caz, niciun efect asupra legalității sale. Așadar, nu este necesar să se verifice dacă, în speță, Comisia își putea întemeia în mod util refuzul accesului pe prezumția generală

întemeiată pe această din urmă excepție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2013, Țările de Jos/Comisia, T-380/08, EU:T:2013:480, punctul 88, și Hotărârea din 25 martie 2015, Sea Handling/Comisia, T-456/13, nepublicată, EU:T:2015:185, punctul 86).

66 În consecință, primul motiv nu poate fi primit și trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001

67 În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta susține, cu titlu subsidiar, că în speță exista un interes public superior care justifica divulgarea documentelor în discuție. Acest interes ar fi legat de transparență, de controlul fondurilor publice și de controlul procedurilor de privatizare și ar rezulta dintr-o potențială amenințare la adresa stabilității sectorului bancar din Republica Cehă.

68 Pe de o parte, privatizarea Agrobanka Praha ar fi avut loc în mod netransparent și ar exista motive rezonabile pentru a suspecta acțiuni ilicite săvârșite de organisme ale statului ceh în cadrul restructurării și al transformării acesteia. De altfel, în prezent ar fi în curs de desfășurare o procedură penală privind greșelile săvârșite de anumite persoane în cadrul acestei restructurări. Potrivit reclamantei, întrucât ajutorul de stat acordat de Republica Cehă provine din bugetul de stat și, prin urmare, de la cetățenii cehi, ar exista un interes public superior care justifică divulgarea documentelor în discuție.

69 Pe de altă parte, reclamanta susține că, întrucât legalitatea vânzării unei părți din Agrobanka Praha către GE Capital Bank este îndoielnică, aceasta ar avea drept consecință amenințarea stabilității sectorului bancar ceh, putându-se dovedi necesară plata unor subvenții publice substanțiale finanțate de contribuabilii cehi.

70 În sfârșit, reclamanta consideră că simplul fapt că o procedură civilă în care este implicată este în curs de desfășurare nu echivalează cu existența unui simplu interes privat în obținerea accesului la documentele în discuție, de natură să excludă existența unui interes public superior.

71 Comisia solicită respingerea celui de al doilea motiv ca nefondat.

72 În această privință, trebuie arătat, după cum s-a amintit la punctul 60 de mai sus, că prezumția generală de confidențialitate a documentelor din dosarul procedurii de control al ajutoarelor de stat nu exclude posibilitatea de a dovedi că un anumit document a cărui divulgare este solicitată nu face obiectul acestei prezumții sau că există un interes public superior care justifică divulgarea documentului respectiv în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 62, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 39).

73 Or, potrivit jurisprudenței, celui care susține existența unui interes public superior îi revine obligația de a invoca în mod concret împrejurările care justifică divulgarea documentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 94 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Sea Handling/Comisia, C-271/15 P, nepublicată, EU:C:2016:557, punctul 40).

74 În speță, în cea de a doua decizie atacată, Comisia a considerat că niciun interes public superior nu justifica divulgarea documentelor în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultima teză din Regulamentul nr. 1049/2001. Potrivit Comisiei, legalitatea ajutorului de stat în discuție nu putea fi apreciată în

cadrul procedurii de acces la documente, iar interesul privat pe care l-ar putea avea reclamanta în obținerea accesului la documentele privind injecția de capital în GE Group nu putea să fie luat în considerare în cadrul aprecierii interesului public superior.

75 Această apreciere a Comisiei nu este afectată de nicio eroare de apreciere.

76 Astfel, în primul rând, în ceea ce privește interesul referitor la transparență, trebuie arătat că acesta constituie, desigur, un interes public, în măsura în care are un caracter obiectiv și general (a se vedea Hotărârea din 12 mai 2015, Technion și Technion Research & Development Foundation/Comisia, T-480/11, EU:T:2015:272, punctul 78 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, considerațiile atât de generale cum sunt cele invocate de reclamantă, și anume interesul de a înțelege cum s-a desfășurat privatizarea Agrobanka Praha pentru ca presupuse neregularități de același gen să nu se repete în viitor, precum și interesul de a consolida încrederea cetățenilor cehi față de instituțiile lor guvernamentale, astfel încât aceștia să se poată asigura că acțiunile instituțiilor guvernamentale implicate sunt legale, adecvate și corespunzătoare, nu pot fi de natură să demonstreze că interesul legat de transparență prezenta, în speță, o importanță specială care ar fi putut prima asupra considerentelor care justifică refuzul divulgării documentelor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2013, LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctele 92 și 93).

77 În această privință, trebuie amintit că instanța Uniunii a avut deja ocazia să constate că interesul publicului de a obține comunicarea unui document în temeiul principiului transparenței, care urmărește să asigure o mai bună participare a cetățenilor la procesul decizional și să garanteze o mai mare legitimitate, o mai mare eficacitate și o mai mare responsabilitate a administrației față de cetățeni într-un sistem democratic, nu are aceeași importanță în cazul unui document aferent unei proceduri administrative ca în cazul unui document referitor la o procedură în cadrul căreia instituția Uniunii intervine în calitate de legiuitor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, punctul 60, și Hotărârea din 20 martie 2014, Reagens/Comisia, T-181/10, nepublicată, EU:T:2014:139, punctul 140).

78 Or, în speță, documentele în discuție se înscriu în mod evident în cadrul unei proceduri administrative, și anume o procedură de control al ajutoarelor de stat.

79 În plus, în ceea ce privește interesul legat de controlul gestionării fondurilor publice și de controlul procedurilor de privatizare, precum și cel care ar fi rezultat dintr-o potențială amenințare la adresa stabilității sectorului bancar în Republica Cehă, din cauza unei pretinse nelegalități a operațiunilor de privatizare a băncii Agrobanka Praha, trebuie arătat, după cum susține în mod întemeiat Comisia, că în Decizia 2008/214 aceasta a considerat că ajutorul de stat acordat societății GE Capital Bank și societății GE Capital International Holdings Corporation, USA, în cadrul privatizării și al restructurării băncii Agrobanka Praha, era compatibil cu piața internă. În cadrul prezentei proceduri, reclamanta nu poate repune în discuție aceste aprecieri prin afirmații referitoare la eventuale nelegalități ale măsurilor adoptate de statul ceh. Reclamanta nu are competența de a demonstra nelegalitatea operațiunilor de privatizare a Agrobanka Praha, nici Tribunalul nu are competența de a o analiza, în cadrul prezentei cauze privind accesul la documente (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 7 septembrie 2017, AlzChem/Comisia, T-451/15, nepublicată, în prezent în recurs, EU:T:2017:588, punctul 46).

80 Dimpotrivă, dacă procedurile naționale – în special cele privind greșelile anumitor persoane implicate în operațiunile de privatizare a Agrobanka Praha – sunt în curs de desfășurare, după cum admite reclamanta, în cadrul acestor proceduri ar putea fi asigurată protecția interesului public referitor la controlul gestionării fondurilor publice de către organismele de stat. Astfel, interesul general ar putea fi servit, în speță, prin aceste proceduri naționale prin care se urmărește controlul legalității acțiunilor persoanelor respective în cadrul privatizării în discuție (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 septembrie 2014, Spirlea/Comisia, T-306/12, EU:T:2014:816, punctul 98).

81 Prin urmare, accesul la documente solicitat de reclamantă nu poate intra sub incidența eventualului interes privat al acesteia de a-și susține propriile convingeri – astfel cum au fost exprimate în cererea de confirmare și în cererea introductivă – privind nelegalitatea acțiunilor organismelor de stat cehe și, după caz, de a le demonstra în cadrul procedurilor judiciare pe care le-a inițiat sau de a denunța public eventualele erori săvârșite în cadrul acestor proceduri.

82 Or, obiectul Regulamentului nr. 1049/2001 este acela de a conferi un drept de acces publicului în general la documentele instituțiilor, iar nu acela de a edicta reguli destinate să protejeze interesul specific al unei anumite persoane de a avea acces la vreunul dintre acestea (Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, EU:C:2007:75, punctul 43).

83 Pe de altă parte, dacă regimul excepțiilor prevăzut la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 este întemeiat pe o evaluare comparativă a intereselor care se opun într-o anumită situație, și anume, pe de o parte, a intereselor care ar fi amenințate de divulgarea documentelor în cauză și, pe de altă parte, a celor care ar fi favorizate de această divulgare, în ceea ce le privește pe cele din urmă, numai un interes public superior poate fi luat în considerare. Acest interes trebuie să aibă un caracter obiectiv și general și nu poate fi confundat cu interese particulare sau private, întrucât astfel de interese nu constituie un element pertinent în cadrul evaluării comparative a intereselor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din acest regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 martie 2014, Reagens/Comisia, T-181/10, nepublicată, EU:T:2014:139, punctul 142).

84 Din considerațiile care precedă rezultă că interesul particular al unui solicitant de a obține comunicarea unor documente, precum și situația sa individuală nu pot, cu excepția cazului în care sunt asociate unui interes public superior, să fie luate în considerare de instituția chemată să se pronunțe cu privire la aspectul dacă divulgarea acestor documente ar aduce atingere intereselor protejate de articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 mai 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España/Comisia, T-623/13, EU:T:2015:268, punctul 90 și jurisprudența citată).

85 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea motiv și, în consecință, a acțiunii în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

LE TRIBUNAL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Arca Capital Bohemia a.s. la plata cheltuielilor de judecată.

Prek Buttigieg Berke

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 11 decembrie 2018.

Semnături